

Dokušaji

Polet 21

Pogled kroz objektiv

Moć fotografije je velika. Ona govori više od tisuću riječi, njezin je jezik univerzalan. Fotografijom bilježimo svijet oko sebe, trenutke otimamo zaboravu, pričamo priče, izražavamo emocije, komuniciramo.

Fotografija u sebi nosi priču i dublje značenje: ona vizualizira osjećaje, asocijacije, sjećanja, metafore. Sadržaj fotografije reflektira ono što leži u fotografu: slike koje su mu prošle kroz glavu, knjige koje je pročitao, glazbu koju je preslušao, ljudi koje je volio.

„Najvažnija stvar je oko, a ne kamera.“

Alfred Eisenstaedt

Jelena Škaro, **Staza**

Prije nego krenete stazom, dobro promislite jeste li spremni prijeći svaku zapreku. Nije svaka staza ista, nije svaka zapreka jednostavna, možete ih prijeći samo ako vjerujete u sebe.

Na naslovnici i zadnjoj stranici: Jelena Škaro, **Zima u Tijarici**

Barbara Cetinić, **Brod** >

„Brod čine: paluba, kormilo, jedra i trup. Ali ono što brod stvarno jest ... To je sloboda.“ - Johny Depp

Jelena Škaro, **Svijeće**

Svi smo različiti, ali ujedno činimo jedinstvenu i nezamjenjivu cjelinu.

Barbara Cetinić, **Plamen**

„Samo se srcem dobro vidi, bitno je očima nevidljivo.“ - Antoine de Saint-Exupéry

Barbara Cetinić, **Diptih**

Različitim nas čini pogled na svijet oko nas. Većina nas razmišlja drugačije od drugih. Ne cijenimo iste stvari, nisu nam iste stvari zanimljive. Imamo različite vizije ljepote. Svi smo jedinstveni.

Barbara Cetinić, **Konopi**

Životni put

Svatko ima svoj životni put. Kako ga prepoznati? Odgovor nalazimo u srcu, našim čežnjama i željama. Žene kojima je Bog namijenio majčinstvo osjećaju u srcu i spremne su na žrtvu koju poziv donosi. Osobe pozvane na posvećeni život osjećaju neutaživu čežnju za predanjem Bogu, čežnju za služenjem drugima.

Naši životi su jako zapetljani, ali moramo smoći hrabrosti, snage i samopouzdanja da otpetljamo ono što je u našoj glavi nemoguće. Samo one duše koje istinski vjeruju u Boga mogu spoznati svoj životni put i slijediti ga.

Barbara Cetinić, **Tradicija**
Ruke, mreže, vjera.

Vita Oreb, **Spuž**
Festina lente. *Žuri polako.*

Vita Oreb, **Zalazak**
Alpha et omega. *Početak i svršetak.*

Vita Oreb, **Starac i more**
Ama et fac, quod vis. *Voli i radi što želiš.*

Vita Oreb, **Prskalice**
Ab assuetis non fit passio. *Čovjeka ne uzbuđuje ono što je često.*

Vita Oreb, **Proizd**
Omnia mea mecum porto. *Sve svoje nosim sa sobom.*

Vita Oreb, **Mriža i kadena**
Abusus abusum invocat. Jedna greška vuče drugu za sobom.

Vita Oreb, **Baluni**
Ad astra. Ka zvijezdama u visine.

Literarni izraz

S ponistre se vidi Šolta

Julia Mihovilović, djevojka iz Srednjeg Sela, svoje srednjoškolske dane provodi u Ženskom đaćkom domu u Splitu.

Na poticaj učiteljice iz OŠ Grohote počela je pisati poeziju na čakavskom, za koju je osvojila i vrijedne nagrade.

Svoje stihove i prozu podijelila je s čitateljima Poleta.

Šoltansko lito

Kad procvitaju lipi cviti
kad se dica zaigraju liti,

kad dica pridnoć na more gredu,
a žene stare govore in, ne hodite
po ovome ledu!

Iako je vruće lipo je sve
jer to van je lito moje

Kad u zoru sunce gledan iza koltrine
kad vidin os stotine,

stojin ispod volta
i govorin neću nikad poč s nje
ovo je moja Šolta.

More

Mi imamo najlipše more
i prilipe škoje.

Ovi lipi kraj
procvita ka raj.

Lipa maslina crna
mala prilipa zrna.

Na rivi vezana barka
najmodernija stara marka.

Na škrapu bili galeb stoji
ribu ča ulovi broji.

Naš je način življenja ovakav
ako želite i vaš more bit takav.

Moj lipi otok Šolta

Šolta je lipi otok mali
na njemu su se moji didovi
igrali.

Svi koju su tili na Šoltu doć
i koji su ostali, rekli su da
više nigdi neće poć.

Šoltani su vridni i pošteni judi
pa ča su pošteni stalno in se
srića nudi.

Nisu prefrigani, nisu šeiki
ali su u srcu bogataši veliki.

Nisu bogati, nimaju puno pinez, ne
rade na
crno, a za sriću dosta in je jubavi
jedno zrno.

Nimaju ni preveć spize, ali sve dile,
oni su Šoltani na malome poštenom
i najlipšen otoku na svitu žive.

Proliće

Svako cviće
cvita.

U poju šušur bubamara, čel i tica
i sve zazunzi
ka nalipja pisma.

Kad procvitaju ruže
gre proliće.

Zapuše bura i potira kišu
donese nan sunce i prišu.

Kad se ugasi oganj
sve zazeleni i lipo zavonja.

Gre svitu vrime za
proliće.

Vrime o sriće.

Teta iz Njemačke

Tribala san ti dan dočekat tetu iz Njemačke. Ona mi je mamina sestra, iz Afrike, ali već niko vrime živi u Njemačkoj. Zadnji put san je vidila kad san imala dvi godine, a otad je prošlo 10 godin i nisan bila sigurna oću li je pripoznat. Ma, oću jer je crkinja! U ovo vrime godine strance mož izbrojit na prste. Već misec dan nestrpljivo čekam na ovi susret.

I konačno, evo i toga dana. Bi je četvrtak. Dogovor je bi da ćemo se nać na autobusnom kolodvoru u 07:45. U tu uru je triba stić autobus iz Munchena. Moran reć da cilu prethodnu noć nisan dobro spavala, a ujutro san se morala probudit u šest uri zbog odlaska katamaranon u Split. Srićon to jutro ni vajalo. Sritna san izletila iz katamarana i potrčala prema kolodvoru. Gledan vamo-tamo, ali autobusa ni nje nima. Gospođa na informacijama mi je rekla da je autobus stiga i kreni prema Makarskoj. Šta ću bidna sad!? Pa nije išla u Makarsku? Krenula san u potragu. Možda je išla prominit pineze u mjenjačnicu, možda je u nekom kafiću, dućanu ili...A možda je ušla u crikvu svetoga Duje. Možda se išla pomolit ili vidit našega Svetoga Duju o kojemu san puno pisala i slala slike. Kad san tila uć u crikvu na engleskon mi je čovik na ulazu traži 25 kuna. Ma koji 25 kuna! Ča ću plaćat kad san u nju bila nikoliko puti i to besplatno! Pitan ga ja je li vidi niku crnkinju, a on da ni. Obašla san trkon palaću, Peristil, Pjacu, dil Rive, a nje nigdi. Došlo mi je da seden nasrid Rive, ka kad san bila mala, i zaplaćen.

Nazoven Neda, moga oca, i sve mu rećen. Govorin mu da je nima, a on umisto da me utješi i uputi, on beštima i sve svece spušta na zemju. Odlučin se vratit na kolodvor, pitat i čekat. Čekam i čekam. Gospođa na šalteru je rekla da će autobus iz Munchena brzo doć. To njezino brzo bilo je po ure, pa ura. A onda iznenada tetina poruka na mobitelu. Crka autobus pa su morali čekat četiri ure i da će za uru vrimena bit u Splitu. Fala Bogu, pa mi je veliki kamen sa srca. Javin ja ocu, a on opet počea vikat, ali ovi put od sriće.

Kada je napokon došla, nekako mi je teplo i lipo bilo oko srca. Nismo imale puno vrimena za pozdravljanje jer je tribalo požurit na trajekt. Ostalo je još samo 5 minuti. Trkale smo prema trajektu. Ona je vukla veliki kufer, a ja torbu, a trajekt ka za pegulu na zadnji vez i... nismo stigle!!! Tila san svašta reć, ali nisan. Ne bi bilo lipo, a i nima koristi kad je parti. Gledale smo ga kako diže rampu i pomalo se udaljjava od obale. Niko vrime smo stale i gledale trajekt, ali već sljedeći momenat smo se zagrlile, jubile, a onda sele na kufer i torbu, pričale i pričale do sljedećeg trajekta koji nan ni moga uteć.

